

Ἐκ τοῦ γ ο ὕ λ α ρ μ ο ς.

Τρώγω ἀρπακτικά, λαίμαργα ἐνθ' ἄν.: *Μὴ γουλαρμίζης 'ς τὸ φαί καὶ σοῦ κάμνη κακὸ Χίος.* β) Μεταφ. ἐπὶ ἐργασίας, ἐργάζομαι ὑπερβολικὰ ἐνθ' ἄν.: *Γουλαρμίζει 'ς τὴ δουλειὰ Χίος.*

γούλαρμος ὁ, Δαρδαν. Θράκ.(Μάδυτ.) Χίος γούλαρμος Χίος γουλέρμος Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I) μὲ ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐπίθ. λ α ἰ μ α ρ γ ο ς καὶ τροπὴν τοῦ γ εἰ ς μ. Βλ. Α. Κοραῆ, "Ατ. I, 279 εἰς λ. γ ο υ λ ᾶ ρ η ς. Τὴν προέλευσιν ἐκ τοῦ λ α ἰ μ α ρ γ ο ς μὲ ἀντιμετάθεσιν φθόγγων ὑποστηρίζουν οἱ Γ. Ν. Χατζιδ., "Αθηνᾶ 29 (1917), σ. 219, Β. Φάβης, Λεξικογρ. Δελτ. 2 (1940), σ. 121-2 καὶ Κ. "Αμαντ. "Αθηνᾶ 27 (1915), Λεξικογρ. "Αρχ. 2, σ. 41.

Λ α ἰ μ α ρ γ ο ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *'Κόμα 'έ λείεις νὰ χορτάσης, βρε γουλέρμη;* Εὐβ. (Κουρ.)

γουλαρούδιν ἐπίθ. οὐδ. Κύπρ.(Πεδουλ.)

Ἵποκορ. τοῦ ἐπίθ. γ ο υ λ ᾶ ρ η ς.

Τὸ λαίμαργον, τὸ ἀχόρταχον.

γουλαρωςύνη ἡ, Κύπρ. (Πεδουλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ λ ᾶ ρ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ω σ ὕ ν η.

Ἡ λ α ἰ μ α ρ γ ῖ α : "Οπου τξαι νὰ πάης, πρέπει νὰ δείξης τὴν γουλαρωςύνην σου 'ς τὸ φαί, γιατί 'έν ἡμπορεῖς νὰ κόψης τοῦτον τὸ σύστημα.

γουλᾶς ὁ, Ἀντίπαξ. Παξ.

Ἐκ τοῦ γ ο υ λ ῖ (II).

Εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον πιστεύεται ὅτι τρώγει μικροὺς λίθους ἐνθ' ἄν.: *'Σ τὰ σώχωρα τοῦ Φάνη ἐπιακα τρεῖς γουλᾶδες κ' ἔνα καρακαλίτσι (σώχωρα = ἀγροὶ περιφραγμένοι ἐντὸς τοῦ χωρίου, καρακαλίτσι = μικρὸς ἀετομάχος)* Ἀντίπαξ. *Τσοῦ γουλοφάηδες καὶ τσοῦ ρούβελους τσοῦ πιάκαμε μὲ τσι πλάκες (ρούβελος = τὸ πτηνὸν ἐρύθχκος, πλάκα = παγίς)* Παξ. Συνών. γ ο υ λ ο φ ᾶ γ ο ς (II).

γουλᾶτος (I) ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. γουλᾶτο Κάρπ. Πάρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶ τ ο ς.

1) Ὁ διὰ μιᾶς καταπινόμενος, ἐπὶ οἴνου Πάρ.: Φρ. *Αὐτὸς τὸ πίνει τὸ κρασί γουλᾶτο* (δηλ. μονομιᾶς, ἀπνευστί). Ἀντίθ. φρ. *Αὐτὸς τὸ πίνει γ ο υ λ ῖ ᾶ - γ ο υ λ ῖ ᾶ.*

2) Ὡς οὐσ., τὸ πρὸς τὸ ἔλυμα κεκαμμένον τμήμα τοῦ ἱστοβοέως Κάρπ. Βλ. καὶ λ. β ο υ λ ᾶ τ ο ν, ὅπου κατὰ παρετυμ. ὑπῆχθη.

γουλᾶτος (II) ἐπίθ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ. Δυρράχ. Κάμπος Λακων. Κόκκιν. Κόρινθ. Κρεμμ. Μεσσην. Παππούλ. Τρίκκ. Τριφυλ.) γουλᾶτε Τσακων. ὀυλᾶτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουλᾶτους Στερελλ. (Ἀχυρ.) ἀγλᾶτους Σάμ. (Κουμαδαρ.) ὀγλᾶτους Σάμ. (Μαυραντζ.) οὐγλᾶτους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶ τ ο ς.

Ὁ τρυφερός, μαλακὸς καὶ λεῖος, ἐπὶ ριζῶν ἢ βλαστῶν χόρτων Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κάμπος

Λακων. Κόκκιν. Κρεμμ. Μεσσην. Παππούλ. Τρίκκ. Τριφυλ.) Σάμ. (Κουμαδαρ. Μαυραντζ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τσακων.: *Ροδίκια γουλᾶτα* (ραδίκια ἔχοντα τρυφεράς ρίζας) Κρήτ. *Μάζωξα λάχανα διαλεχτά* ἔναι οὐλα γουλᾶτα Γαργαλ. ὀυλᾶτα - ὀυλᾶτα ἔναι τὰ χόρτα ποῦ ἔφερα σήμερα Ἀπύρανθ. *Ἡ ὕρηκα κάτ' ραδικουβλάσταρα σήμερα ποῦτανι γουλᾶτα* Ἀχυρ. *Πῆρα κάτ' μαρούλια οὐγλᾶτα - οὐγλᾶτα* Σάμ. *Τοῦ σκ'λήζ' τὰ τρυπάει τὰ ἀλ'μάκια τὰ ἀγλᾶτα* (ἀλ'μάκια = κλῶνοι εὐθυτενεῖς) Κουμαδαρ. *Τ' ἀργὰ ἔμαϊ ἔχουντε κάτσι ροιδίτσα, ὅλα γουλᾶτα - γουλᾶτα* (τὸ βράδυ εἴχαμε κάτσι ραδίκια ὅλα τρυφερά - τρυφερά) Τσακων. β) Ὁ σαρκώδης, ὁ λεῖος καὶ παχύς, ἐπὶ καρπῶν Κεφαλλ. Πελοπν. (Γαργαλ. Δυρράχ. Τρίκκ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.): *"Εκοφα κᾶνα - ὄγὸ γουλᾶτα σταφύλια ἀπ' τὴν κληματαριά* Γαργαλ. *Οἱ σταφίδες γίνηκαν φέτος γουλᾶτες* Τρίκκ. *Γουλᾶτο ρεβίθι* Κεφαλλ. *Βλέπω κάττι γουλᾶτο μέσα 'ς τὸ σακκί* εἶναι πατάτες; αὐτόθ. *Εἶδεις τί γουλᾶτα ρόιδα π' κᾶν' ἢ ροιδιά μας;* Ἀχυρ. γ) Μεταφ., εὐρωστός, ἐπὶ παιδίων καὶ ζώων Σάμ. (Κουμαδαρ.) Συνών. γ ο υ λ ω τ ὶ ς.

γουλέας ἐπίθ. Πόντ. Θηλ. γουλοῦ Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἔ α ς.

Γ ο υ λ ᾶ ρ η ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Ντό γουλέας εἶσαι!* (πόσον λαίμαργος εἶσαι!) Πόντ. (Τραπ.). *"Αρθωπον π' ἔν' γουλέας κ' ἀγαπιέται* (ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶναι λαίμαργος δὲν ἀγαπᾶται) Πόντ. (Χαλδ.) || Φρ. *Γουλέας κ' εἶμαι, παραπεονέας εἶμαι* (λαίμαργος δὲν εἶμαι, παραπεονιάρης εἶμαι) ἐπὶ τῶν διαμαρτυρομένων δι' ἄνισον διανομὴν ἀγαθῶν) αὐτόθ. Συνών. φρ. *Δέν εἶμαι φαγᾶς, εἶμαι παραπονεῖ ᾶ ρ η ς.* Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ λ α ρ ᾶ ς.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γουλέας καὶ ὡς ἐπών.* Ἀθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

γουλερινὸς ἐπίθ. ἐνιχ. γουλερ'νὸς Ἐρεικ. Κέρκ. (Βασιλιάτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ λ ε ρ ὶ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἰ ν ὶ ς.

Ὁ ἀφθόνως παράγων τι ἐνθ' ἄν.: *"Ἡ ξερες ποῦ κάποδες εἶχε γουλερ'νὴ θάλασσα καὶ εἶχε στρουδία, μὲ τὸ σακκί* (στρουδία = στρεῖδια, μὲ τὸ σακκί = πάρα πολλὰ) Ἐρεικ.

γουλερός ἐπίθ. Ἀντίπαξ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Μεσσην.) Θηλ. γουλερὴ Κ. Θεοτόκ., Βιργ. Γεωργ., 23.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ε ρ ὶ ς. Εἰς ἔγγρ. τῶν Παξῶν τοῦ ἔτους 1661: *«(ἀφίνω) τὴν ἐλαϊὰ τὴ γουλερὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου».* Βλ. Γ. Πετροπ., Νοταρ. πράξ. Παξῶν, 24, 2.

Ὁ περιέχων πολλοὺς μικροὺς, ἰδίως στρογγύλους λίθους, ὁ πλήρης μικρῶν στρογγύλων λίθων ἐνθ' ἄν.: *Τόπος γουλερός, χωράφι γουλερὸ Κεφαλλ.* || Παροιμ.

Στραβὸς βελόνι ἐγύρευε σὲ γουλερὸ χωράφι (ἐπὶ τῶν ζητούντων τὰ ἀδύνατα) Παξ. Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. παροιμ. *Στ ρ α β ὶ ς β ε λ ὶ ὲ ν α ἐ γ ὕ ρ ε υ ε μ ἔ - σ α 'ς τ ὶ ν ᾶ χ ε ρ ὶ ὲ ν α.* || Ποίημ.

Καὶ 'ς τὲς κρανεὲς τὲς γουλερὲς δαμάσκηνα νὰ ὠρμάζουν Κ. Θεοτόκ. ἐνθ' ἄν.

Τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὐσ. 1) Σωρὸς μικρῶν λίθων τοὺς ὁποίους συναθροίζουν ἐκ τοῦ πέριξ τῶν ἐλαιοδένδρων χώρου, διὰ νὰ καταστῇ εὐχερὴς ἡ συγκομιδὴ τοῦ ἐλαιοκάρπου Παξ. 2) Τόπος πλήρης μικρῶν στρογγύλων λίθων, πετρώδης Ἀν-

τίπαξ. Κέρκ. Παξ. : Νὰ πὰς νὰ δουλέψης 'ς τὸ γουλερό Παξ. Συνών. γοὺλότοπος.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλερά, τὰ Παξ.

γουλέτα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλίτᾱ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έτα.

Μέγα τεμάχιον : Μιὰ γουλέτα φωμί - τυρὶ - κρέας. Συνών. κομματάρα, κόμματος, ἀντίθ. γοὺλετάκι, γοὺλίδι, κομματάκι.

γουλετάκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλέτα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Μικρὸν τεμάχιον ἄρτου, τυροῦ, κρέατος ἢ φρούτου. Συνών. γοὺλίδι, κομματάκι.

γουλεύω ἐνιαχ. γουλεῖν Μακεδ. (Βέρ. Νάουσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλά (I).

Καταβροχθίζω μετὰ λαίμαργίας ἐνθ' ἄν.

γουλήθρα ἡ, ἐνιαχ. γ'λήθρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλά (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήθρα.

Ἐκφυμα, ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν αἰγοπροβάτων ἐνθ' ἄν. : Τὴν ἡμέρα τ'ς Λαβοῆς δὲν τρώρι ἀβγά, γιὰ νὰ μὴ βγάν'νι τὰ πράματα γ'λήθροις (πράματα = αἰγοπρόβατα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. λιθοβόλι.

γούλημα τό, ἐνιαχ. βούλημα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοὺλῶνω (I) Ὁ τύπ. βοὺλημα κατὰ παρετυμ. ὑπήχθη εἰς τὸ λῆμμα βοὺλημα.

Ἡ πλήρωσις τοῦ στόματος δι' ὕδατος καὶ ἡ ἐκσφενδόνησις αὐτοῦ μεθ' ὁρμῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. πύτισμα.

γουληματιά ἡ, ἐνιαχ. βουληματιά Νίσυρ. Ρόδ. (Βάτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλημα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τιά. Ὁ τύπ. βοὺληματιά ἐτυπώθη ὡς ἴδιον λῆμμα κατὰ παρετυμ.

Ποσότης τροφῆς στερεᾶς ἢ ὑγρᾶς καταπινομένης ἅπαξ ἐνθ' ἄν. : Ἐκατάτια μιὰ βουληματιά Ρόδ. (Βάτ.) Συνών. γοὺλιά (I), λαρυγγιά, μπουκωσιά.

γουλὶ τό, (I) Κάλυμν. Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ. Σινασσ. Φερτ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πάτμ. Ρόδ. Σύμ. Χίος— Ἑλλην. Γεωργ. 6, 585 γούλι Ἑρεικ. γ'λι Λέσβ. βουλ-λιν Κύπρ. βουλ-λι Κύπρ. (Λεμεσσ.) βουλὶ Ρόδ. γουλὶ Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ. Φερτ.) Λυκαον. (Σίλ.) γούλ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ.

Ἵποκορ. τοῦ οὖς. γοὺλά (I), διὰ τὸ ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 1, 394.

1) Ὁ στόμαχος καὶ ἡ κοιλία Κρήτ. : Παροιμ.

Σὰ δὲ θέλει τὸ γουλὶ μου, | πῶς θὰ κάμω γιὰ ψυχὴ μου ; (ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν παθῶν ἀγομένων). Συνών. γοὺλά (I) 4. 2) Αἱ ἀμυγδαλαὶ τοῦ λαιμοῦ Κεφαλλ. : Φούσκωσε τὸ γουλὶ μου 'ς τὸ λαιμό. Ἐχει τὰ γουλιά του διαρκῶς. Συνών. γοὺλά (I) 3ε. β) Οἱ βουβῶνες Ζάκ. Κεφαλλ. : Μὲ πονάει τὸ ἀριστερό-τὸ δεξιό μου γουλὶ Κεφαλλ. γ) Τὸ ρόπτρον, ἡ γλῶσσα τῆς καμπάνας Πάρ. (Λεῦκ.) 3) Τὸ ἔμεσμα τῶν βρεφῶν Λευκ. 4) Ὁ λαιμός, τὸ στόμιον τοῦ ἀσχοῦ Σάμ. : Σὰν ἔλναι τὸ γούλ' τοῦ διοματιοῦ, ἄκουσι φωνὴ καὶ βγῆχι ἀπ' τοῦ διομάτ'. Συνών. γοὺλά (I) 3ζ. 5) Ἡ ὀπὴ εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἄνω λίθου τοῦ

μύλου, ἐντὸς τῆς ὁποίας ρίπτεται ὁ πρὸς ἄλλεσιν καρπὸς Νίσυρ. Συνών. γοὺλά (I) 3ι. 6) Ὁ ξύλινος σωλήν, διὰ τοῦ ὁποίου διοχετεύεται ὁ πρὸς ἄλλεσιν καρπὸς εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐπάνω λίθου τοῦ ἀνεμομύλου ἢ ὑδρομύλου Πάτμ. Ρόδ. Σύμ. Συνών. γοὺλά (I) 3η. 7) Ἡ κοιλότης, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ὀστοῦ, ἡ κοτύλη Ἑρεικ. Κύπρ. (Λεμεσσ.) 8) Ἡ ἐπὶ τοῦ λίθου τῆς ἄνω καὶ κάτω γωνίας τῆς θύρας κοιλότης, ἐντὸς τῆς ὁποίας στρέφεται ἡ στρόφιγξ τῆς θύρας Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Δίλ. Μισθ. Σινασσ. Φερτ.) Λυκαον. (Σίλ.) Συνών. γοὺλά (I) 5β. 9) Ὁ σφὴν τοῦ μαντάλου τῆς θύρας Καππ. (Ἀραβάν.) 10) Τὸ ἐπικαμπὲς τμήμα τοῦ ἀρότρου τὸ προσαρμοζόμενον κατὰ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸν ἱστοβοῆα καὶ κατὰ τὸ ἕτερον εἰς τὴν φέρουσαν τὸ ὕνιον βάσιν Μακεδ. (Χαλκιδ.) — Ἑλλην. Γεωργ. 6, 585. Συνών. γοὺλά (I) 7. 11) Μεγάλῃ ἐκτασίς γῆς μεταξὺ δύο ὑψωμάτων Κρήτ. Συνών. γοὺλά (I) 10. 12) Δακτύλιος, τὸν ὁποῖον φέρουν αἱ μητέρες, ἵνα αἱ ὑπ' αὐτῶν κατὰ τῶν τέκνων τῶν ἀπευθυνόμεναι ἀραὶ καθίστανται ἀκίνδυνοι Κάλυμν. : Λαχτυλίτζια ποὺ τὰ λέμε γουλιά χοροῦν τα οἱ μαννάες γιὰ νὰ μὴ ψάν-νουν οἱ κατὰ-ρες τσ' οἱ βλαστήμιες ποὺ λέσι 'ς τὰ παιγιά τως (χοροῦν = φοροῦν, ψάν-νουν = πιάνουν).

γουλὶ τό, (II) γουλὶν Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Χίος (Πισπιλ.) γουλὶ κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) γουλὶ Πελοπν. (Ξεχώρ. Τσέρ.) γουλ-λι Δονοῦς. γ'λι Θάσ. (Θεολόγ.) Θράκ. (Αἶν. Καλαμ. Στέρν.) Ἰμβρ. Μ. Ἀσίς (Κυδων.) Λέσβ. Λευκ. Σάμ. Σαμοθρ. Σκῦρ. οὐλί Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουλὶ Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) βουλὶ Κῶς βουλ-λι Σύμ. βουλ-λιδι Ρόδ. (Ἀρχάγγελ.) μουλὶ Κῶς μουλὶν Κῶς ἀγ'λι Θράκ. Σάμ. (Μαυραντζ. κ.ά.) γούλι Καστ. Στερελλ. (Θῆβ.) — Λεξ. Πόμπλετ. ἀγούλι Καστ. γουλὸ Λευκ. οὐγλί Σάμ. (Μαυραντζ. κ.ά.) Πληθ. γουλία Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πόντ. (Ἰμερ. Ἰνέπ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) μουλ-λία Κῶς ἀγούλι Καστ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γοὺλί = τὸ ἀποφλοιωμένον στέλεχος τοῦ βλαστοῦ τῆς κράμβης, ὡς ὑποκορ. τοῦ γοὺλά (II) Βλ. Πρόδρομ. 2^ο, 42 (ἐκδ. Hesselring - Pernot, σ. 43) αὐθελουν εἰς τὸ σπῖτιν μου λινάριν καὶ βαμβάκιν || φρύγιον κράμβην καὶ γουλὶν καὶ ἀπὸ τὸ κουνουπίδιον καὶ αὐτόθ., σ. 42 στ. 42 «τρυγοκράμβιν ἐκ τὸ γουλὶν καὶ ἀπὸ τὸ τρυγοκράμβιν». Ὁμοίως καὶ εἰς Σταφίδ. Ἰατροσοφ. 191 (ἐκδ. É. Legrand, εἰς BGV 2, σ. 7), «ἄς τρώγης νῆστις τὸ γουλὶν τῆς κράμβης». Ὁ τύπ. μοὺλί ἀπὸ τὸ βοὺλί καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ γοὺλί, δι' ἐναλλαγὴν τῶν συμφώνων.

Α) Κυριολ. 1) Τὸ ἀποφλοιωμένον στέλεχος τοῦ βλαστοῦ τῆς κράμβης ἢ ὁ βλαστὸς ἢ ἡ γογγυλώδης ρίζα διαφόρων χόρτων σύνθη. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Χαλδ.) : Λὸς μου λίγο γουλὶ ἀπὸ τὸ κουνουπίδι πολλὰ. Τὰ λάχανα ἦτανε ὅλο γουλία Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γλυτσὺ μ - βοῦ 'ναι ν - δὲ μουλὶ ν - δῆς ἀνγινάρας Κῶς. Πᾶμε νὰ κόψωμε γ - κουνφωτοὺς νὰ φᾶμε ν - δὲ μουλ-λία τως (κουνφωτοὺς = ἄγριες ἀγκινάρες) αὐτόθ. Καὶ τὰ φύλ-λα τοῦ μαρουλιοῦ καὶ τὸ βουλὶ ν - δου εἶναι καλὰ αὐτόθ. Μαζεψάμε πικραδέρικα ὅλο γ'λιὰ (πικραδέρικα = πικροράδικα) Σκῦρ. Τὸ οὐλί εἶναι τοῦ σταφυλίνγα τὸ πωρίχι (σταφυλίνγας = τὸ φυτὸν σταφυλίνος ἢ δαῦκος, πωρίχι = βλαστὸς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸ γουλὶ τσῆ φυλλάδας (= κράμβης) Α. Κρήτ. Τὸ γουλὶν τοῦ λαχανίου Πόντ. (Οἶν.) Ἀγατᾶ πολλὰ τὰ γουλία αὐτόθ. || Φρ. Τὸ μαχαίρι ἐμπῆκε μέσα γουλὶ (τὸ μαχαίρι εἰσῆλθεν ἄνευ ἀντιστάσεως) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Παροιμ. Φρ. :

